

KÉT HÉT EGY MESE 2018-19

1-4. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
alsó tagozatos diákoknak meghirdetett olvasó játékán!

A játék 6 fordulóból áll majd, és minden alkalommal egy mesét és a hozzá kapcsolódó kérdéseket kapjátok meg a feladatlapokon. A feltett kérdésekre a választ a szövegben találjátok. Igyekeztek szépen, magyarosan, egész mondatokkal válaszolni (minden odaillő szó pontot érhet), hiszen így tudjuk csak megfelelően értékelni azokat a játéksorozat végén.

A megoldásra minimum két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk a következő feladatlapot) de az **elmaradt fordulókat BÁRMIKOR pótolhatjátok a játék végéig** (kb. 2019. február eleje). Mivel ez **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és leadott a gyermekkönyvtárba...

Sok szép mesét, jó olvasást és megoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni

gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

2018. október 15.

név:..... iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE, 2018-19

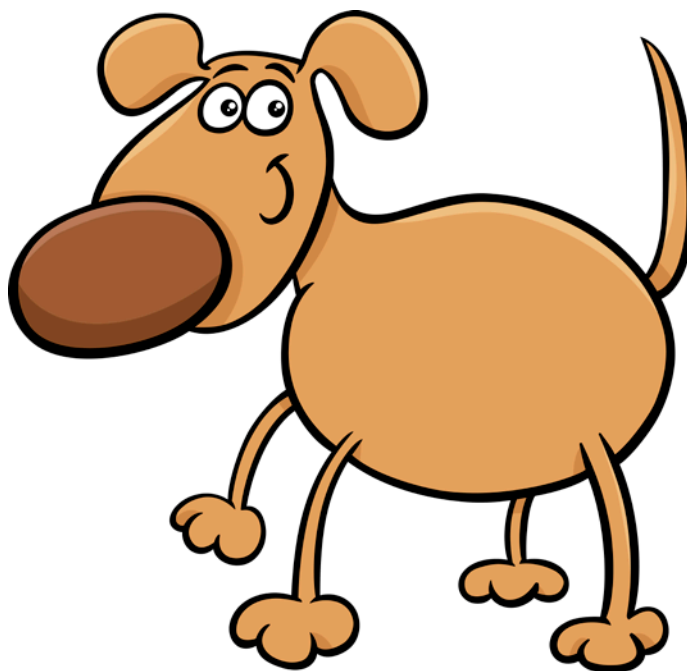
1-4. osztály

1. forduló

Csapody Kinga- Lakatos Levente-Pásztóhy Panka: Tomo

Az első vakkantás

Budapest: Manó Könyvek, 2017

1) Kiről szól a történet?

.....

2) Miben volt kivételesen tehetséges a főszereplő kiskutya?

.....

3) Mit csinált ő és a tesói amíg nem nyílt ki a szemük?

.....

.....

.....

4) Mikor nyílt ki a kiskutyák szeme?

.....

5) Mit csinált a kutyus, amikor egy nap idegen hangú és szagú rajongója látogatta meg?

.....

.....

.....

6) Mit csinált a kutyus az autóban?

.....

.....

.....

7) Miért tanácsolta azt a kiskutya, hogy „soha ne kiabálj a kutyákkal”?

.....

.....

8) Mit hallott a kutyus a kocsiban arról, hogy milyen kutya is ő? (Írj le minden fontos dolgot róla!)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

9) Hogy is hívják a kiskutya két gazdiját?

.....

Következő (2.) feladatlap: 2018. november 5-én, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Csapody Kinga- Lakatos Levente: TOMO

Az első vakkantás

Bp.: Manó Könyvek, 2017

Pásztohy Panka rajzaival

Az első vakkantás

Tomo vagyok, és ez itt az ÉN történetem. Na, jó, meg Leventéé, a gazdámé is egy kicsit, de amúgy mindig minden róla szól, szóval ez a könyv most itt főleg rólam fog. Szívesen megosztom veled, hogyan élek, miket csinálok és szeretek. Ha Leventének sikerül könyveket írni, nekem is menni fog, ebben tuti biztos vagyok. Na jó, elkezdni egy kicsit nehéz... Vagy te szeretsz magadról beszélni?

Azt szokták mondani, hogy az írók egész nap ülnek, és várják, hogy a múzsa megcsókolja őket. Ezt valahogy úgy képzeltem, hogy jön egy tündibündi tündérke, akinek a puszijától szuper jó ötleteid lesznek, és remek könyveket tudsz írni (vagy épp zenét komponálni, esetleg festeni). Nálunk maximum egy pók vagy egy szúnyog keveredett be a lakásba, sőt, egyszer egy katicabogár is nálam túrázott napokig, de éreztem, hogy ez hiába mászik meg, vagy cuppant egyet a nózimra, ettől nem leszek nagy író.

Hát, ültem, üldögéltem, vártam, meg vártam. És vártam. De semmi. Levente meg csak ütötte a számítógépe billentyűit, megírt jó pár vastag könyvet, de nem rólam ám! Bosszúból egy-két könyvének a sarkát megcsócsáltam, hátha érti, hogy ideje lenne rólam is sztorizni, de csak nem vette az adást. Muszáj volt cselekednem, így hát elhatároztam, hogy majd én mesélek magamról. Mert nálam csak a labdák érdekesebbek, labdalexikont írni viszont nagyon sok meló lenne...

De – ahogy séta közben is általában – előreszaladtam, tanácsos az elején kezdeni egy mesét, nem?! Ugye, te is így gondolod? Na, figyelj csak!

Az első találkozás

Szóval, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kutyamama (az ééééén anyukám), akinek kiskutyái születtek. És közülük ki volt a legszebb, legokosabb, legügyesebb?

Eltaláltad: én.

Tudod, miben voltam kivételes tehetség? A vakarózásban.

Igaz, nem nagyon tudom, hogy a tesóim milyenek voltak, mert az első időkben semmit sem láttam. Hosszú két hét volt az. Nem nyílt még ki a szemem, így csak az orrom után mehettem, szaglásztam összevissza, meg a lábaim is gyengék voltak, szóval folyton nekiütköztem valaminek vagy valakinek. Nyöszörögtünk és ettünk egész nap, és persze sokat aludtam. Meg kibukfenceztem a kosarunkból. És nyafogtam, ha nem találtam az anyukámat. Nem túl izgalmas program, igazad van. De a kisbabák sem tudnak egyből beállni focizni, vagy legózni veled. Jó, a plüssrágás ment, de a figurának a játék végére nem maradt feje. Az úgy meg nem annyira aranyos, nem?!

Tisztán emlékszem arra, amikor már egy résnyire ki tudtam nyitni a szemem, és végre kileskelődhettem a világba. Utána aztán jött a sok játék a tesókkal a „kapd el a farkam”-tól kezdve egészen a „rágd meg a fülem”-ig. Kitaláljátok, hogy melyikben voltam a legjobb? A mese végén elárulom, addig törjétek rajta a fejeteket!

Szóval telt, múlt a játékos idő, amikor az egyik nap egy új szagot szimatoltam ki és idegen hang ütötte meg a hegyes fületem. Ez a hang ilyeneket mondott:

**- De cuki! Nem hiszem el,
hogym lehet ennyire aranyos!
Meg kell zabálni! Mindig rá vágytam!**

Bárcsak ezt én is elmondhattam volna. De én valójában aludni akartam, meg nyugit.

Annak ellenére, hogy inkább vagány vagyok, mint cuki, egyértelműen csakis rólam beszélhetett, de azért meg akartam nézni magamnak, hogy ki rajong ennyire értem. A szaga nem győzött meg elsőre arról, hogy megérdemelné a barátságomat, kicsit sem volt kutyaillata, anyáéra meg pláne nem hasonlított. Elindultam a hang irányába, és próbáltam még nagyobbra nyitni a szemeimet. Elég rossz ötletnek tűnt, mert egyszer csak óriási világosságot láttam, a közepében pedig egy...

Te jó szagú velős csont!

Egy sapkás hapsi fülig érő szájjal vigyorgott a képembe. Szerintem még könnycsepp is csillogott a szemében, ahogy rám nézett.

Most már bevallhatom: elég sokat gondolkodtam azon, hogy tuti ütődött lehet, és inkább elbújniék előle, hagyjon engem mindenki békén. De ő felém nyújtotta a kezét, én meg kíváncsi lettem, mi lehet a tenyerében, ezért elindultam, aztán gyanakodva megtorpantam, majd újra kicsit közelebb totyogtam. Az én leendő gazdim meg csak biztatott, hogy ne féljek, és jöjjelek, ráadásaképp tiszta idiótán gügyögött. Azóta már láttam babakocsiba behajoló néniket, akik hasonlóan ükülümüköznek

a babáknak, hogy ilyen meg olyan édesek, és mennyire cukik. Jelzem, olyan butusnak néznek ki olyankor, mint a saját farkukat kergető kutyák.

Nem tudom, mivel vehettem le a lábáról, mert a lelkesedésemmel biztos nem, de egyszer csak Levente kijelentette:

- Őt szeretném.

Aztán arról beszélt, hogy hazavisz. De hát én otthon voltam! Hova haza? Oké, hogy egész ügyesen vakargászta a fejem, és még kicsit duruzsoltam is neki, de azért akkor is...

Mára elfáradtam, itt a mai mese vége. Na kitaláltátok, hogy melyik játékban voltam a legjobb? Igeeen, a „harapd a fülem”-ben. A harapdálást egyébként tökélyre fejlesztettem, a többi mesében majd meglátod!

Az első utazás

Levente nem egyedül jött értem, hanem egy nagyon kedves hölgygel, az én Mamszimmal. Nem a mamuszból, hanem a mama szóból kapta a nevét. Ő Levente anyukája, aki azt mondja, hogy nálam is jobban szereti a fiát. Ezt nem is értem, hiszen én még nem láttam, hogy szeretetteljesen megharapdálta volna. Én bezeg naponta megteszem! Szóval szerény véleményem szerint én szeretem jobban Leventét. És erről nem nyitok vitát. Punktum.

Néha a legjobb kutyát is cserben hagyja a szimata, és nem érzi meg, hogy kiben bízhat. Tapasztalatlan voltam még, és nem tudhattam, hogy Mamszi lesz, aki majd mindent megenged nekem, és titokban a legfinomabb falatokkal kényeztet, amikor Levente nélkül nála pihenem ki a hétköznapi fáradtságos labdázásait. Szóval az első találkozásunkkor nem a legkedvesebb arcomat mutattam neki.

Mamszi az ölébe vett az autóban, de én nem akartam ott maradni. Sikítottam, meg karmoltam, és mondjuk ki, be voltam tojva. Nem, akkor nem kakiltam be, viszont nagyon féltem, ezért véletlenül lepisiltem. Nem vagyok rá büszke, de ez bárkivel előfordul, nem? Jah, hogy veletek nem?

**Na, peeeersze. Tudod, ki hiszi el,
hogy te még soha, de soha, még
egy kicsit sem pisiltél be!**

**Vigyázz, a nózimmal messziről
kiszagolom, ha valaki füllent nekem...**

Nem tudom, te hogy vagy az autókázással, de azért ez elég furcsa dolog nekem. Morog, mozog, és én ettől folyton négy lábra akarok állni, kiszállni, vagy bármit csinálni, csak hogy vége legyen.

És hiába próbált simogatni és nyugtatgatni Mamszi, én bizony pánikoltam.

**Vigyetek vissza, tök jó volt nekem
minden ott! Vagy érjünk már oda!
Mikor érünk már odaaaaaa?
Állítsátok meg, ki akarok szállniiii!**

És ekkor vetette be először Levente a pusztító fegyvert: az éneklést. Nem akarom megbántani, mert tényleg nagyon jó fej velem, de azért amikor énekel, hát... Az nagyjából úgy szól, mint amikor én engedem ki a hangomat: fülsiketítő. Pláne egy kutyának! Képzeld el, hogy hozzád képest én sokszoros hangerővel hallok a zajokat, és még csak be sem tudom fogni a fületem, ahogy például te. Szóval fo-

gadj meg egy jó tanácsot: soha ne kiabálj a kutyákkal! Na, de már megint össze-vissza lotyogok: az autóban zötykölődve hangzott el Levente első, nekem írt dala.

Elárulom nektek a szövegét, de nehogy eláruljátok neki, hogy kikotyogtam!

**„Nincs baj, semmi baj,
nincs ám semmi baj!
A kis Tomo is jól tudja,
hogy nincsen semmi baj!”**

Hát dehogynem volt baj! Utáltam az autót, ő meg ott kornyikált, szóval én is bekapcsoltam a már emlegetett, utánozhatatlan sikításomat. Meg is lepődtek, hahhha! Levente megjegyezte, hogy na, ez egy igazi shiba-sikítás volt, és milyen ügyes vagyok, hogy máris tudom ezt. Ezek szerint ő nem tudott gyerekként sikítani?! Néma Levente volt?! Nyugtass meg, hogy te tudsz sikítani! Muti, messziről is meghallom!

De azért volt egy kicsi jó is ebben az utazásban. Amikor az út felénél úgy tettem, mint akiben a sok sikítozástól lemerült az elem és szundít, de kihallgathattam, miket beszélnek rólam. Szerintem sohasem tudtam volna meg semmit arról, hogy

milyen kutya vagyok, ha nem fülelek. Nagyon büszke lettem, amikor Levente elmesélte Mamszinak, hogy én egy shiba inu vagyok. Olyan különlegesen hangzott. Aztán kiderült, hogy a fajtám Japánból származik. Tudod, hol van Japán? Hát, nagyon messze! Kérd meg a szüleidet, hogy mutassák meg a térképen!

Leventétől a kocsiban megtanultam két japán szót. Most továbbadom neked a tudásomat. Az egyik szó az inu, ami azt jelenti, hogy kutya. A shiba pedig valami

bozótot, vagy mit. Valószínűleg azért, mert a kutya a bozótba pisil. De szerintem inkább azért, mert a cuki külsőm ellenére vadászkutya vagyok, ami a bozótban lapítva leskelődik.

**Vadászkutyának lenni
azért elég menő, nem?
Huuu.**

Nem tudom, Levente honnan tudott ennyi mindent rólam, de már olyanokat is elmondott, amikre én csak később jöttem rá. Például hogy imádok beleugrani pocsolyákba, de utálok koszos lenni, inkább akkor gyorsan tisztára nyalogatom a mancsomat. Szeretek jól kinézni, de ez teljesen rendben van, nem? Levente ezt például teljesen megérti.

Az út olyan hosszú volt, hogy az még kolbászból is sok lenne. Azt hittem, sohasem érünk haza, és akkor azt sem gondoltam még, hogy egyáltalán meg lehet szeretni az autózást. Most meg... De ez egy későbbi történet lesz.